

ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ

Τὸ ἀστενισμένο ἡλιόφωτο στὸ ὑγρὸ τὸ τζάμι ἀπάνου
Τρέμει ὡς ἀνθάκι ἐξωτικό—κ' ἐγὼ μὲ τοῦ Τριστάνου

Τὸ ἔξαλλο πάθος τῆ γλυκιὰ μου 'Ἰζόλντη ἀναλογιοῦμαι.
Μπρὸς μου ἓνα βάξο ρόδα ὠχρά, πού ὡς τὰ κοιτῶ θυμεῖμαι

Τοῦ σκεπτικοῦ προσώπου της τῇ θλιβερῇ γαλήνῃ
Καὶ τῆς φωνῆς της τὸν ἀχό, πού ὡς μιὰ πνοοῦλα οὖνι.

Καὶ μέσα μου ἓνας κίτρινος θυμὸς σὰ νὰ χαράζει,
'Αργεξινώνοντας τὸ στυγιὸ τοῦ ἀπελισμοῦ μαράζι.

ΜΙΑ ΚΟΙΝῆ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τῆς L. Vg.—'Αφιερωμένο.

Μιά ἀγαπημένη θύμηση ξανὰ μοῦ φέρνει ἐμπρὸς μου
Μιὰν ἄδεια κάμαρα, ἓνα ὀκνὸ, γαλήνιο δειλινὸ
Κ' ἓνα παράθυρο ἀνοιχτό, πού ὅλο τὸ βλέπω ἐμπρὸς μου.

Κ' ἓνα παράθυρο ἀνοιχτὸ πρὸς μακρινὰ τοπία
Κι ἀκόμα μιὰ γλυκιὰ φωνή, ἀπαλή, μελωδική,
Γεμάτη ἀπὸ μία μυστική κι ἀφραστή νοσταλγία

Μιά νοσταλγία, πού ὡς ἄρωμα βαθιά μου εἶναι χυμένη,
'Ὡς μιὰς γυναίκας ἄρωμα περσικῆς, πού ἀργὰ
Πρὸς κάποιον δρόμου σκεπτική τὸ τέρμα ξεμακραίνει

Κι ὅλα εἶναι πάλι ἔτσι κοινά, σὰ μιὰ γνωστὴ ἱστορία,
Ποῦ ἔχει φορὲς ἀμέτρητες, ὡς τώρα εἰπωθεῖ :
'Ἡ θύμηση, ἡ φωνή, τὸ δειλινὸ καὶ ἡ νοσταλγία . . .

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

'Ο Φιλήντας ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα καὶ μᾶς τῷ-
δωσε νὰ τὸ δημοσιεύουμε :

Δάσκαλέ μου.

'Ωραία εἶναι ἡ ἐξήγηση πού δίνεις στὸ ψ α
ρ ο π ο ὕ λ α ἀπὸ τὸ ψ α ρ ι α καὶ π ο υ λ ῶ καὶ
ὅχι ἀπ' τὸ ψαρο-βαρκοπούλλα, ἀπ' τὸ pullus πού
τὸ θέλει ὁ κ. Χατζηδόκης. Τὴν ἐτυμολογία σου τὴ
στηρίζεις ἀτρίχτα καὶ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι:
Νᾶμουν τὸ Μᾶν πιστικὸς τὸν Αὐγουστο δραγάτης
καὶ στὴν καρδιά τοῦ χειμωνιοῦ νᾶμουνα κ ρ α σ ο π ο ὕ λ ο ς

Πολίτου ἐκλογαὶ δημ. τραγ. σελ. 32.

'Οπου τότε: κ ρ α σ ο π ο ὕ λ ο ς = ὁ κρησοπώ-
λης, ὥστε εἶναι κανονικὰ δημοτικὰ τὰ μέ - πούλος
= πώλης κ ρ α σ ο π ο ὕ λ ο ς, ψ α ρ ο π ο ὕ λ ο ς
κ α π ν ο π ο ὕ λ ο ς κλπ. καὶ τὰ θηλυκὰ τους
κρησοπούλα, ψ α ρ ο π ο ὕ λ α, κ α π ν ο ὕ λ α κλπ.

'Αναφέρετέ το λοιπὸν κάπου γιὰ νὰ ἀπαλλάξετε
τὸν κ. Χ. ἀπὸ τὸ νὰ κάνει τὸν κύπο νὰ βρίσκει διὰ-
φορες πρόφατες, ὅπως ἔκανε γιὰ τὸ ἀ ρ μ α
τ ο λ ὅ ς.

Μὲ ἀγάπη

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΩΣ ΕΚΡΙΝΑΝ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

'Ο στιχουργὸς . . . Καρνεούτση

Φίλος τοῦ «Νουμά» φυλλομετρώοντας τοῦτες τίς μέρες τὴν
'Εφημερίδα «Μὴ Χάνεσαι» τοῦ 1883 βρῆκε καὶ μᾶς
ἔστειλε ἓνα κριτικὸ μαργαριτάρι πρώτης, γραμμῆς—
μιὰ κριτικὴ γιὰ τὸ μεγάλο ποιητὴ Καρνεούτση,
γραμμένη ἀπὸ τὸ μακαρίτη 'Αγησίλαο Γιαννόπουλο
'Ηπειρώτη, τὸν ὕστερα ἀρχισυντάχτη τῆς «'Εφημερί-
δος» Κορομηλά, πού ἔμενε τότε στὸ Μπάρι τῆς 'Ιτα-
λίας. 'Ἡ κριτικὴ αὐτὴ ἀξίζει νὰ διαβαστεὶ σήμερα.
Εἶναι πολὺ διασκεδαστικὴ.

ΕΞ 'ΙΤΑΛΙΑΣ

(Τοῦ εἰδικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)

Βάριον, 1)16 Μαΐου 1883.

Τὸ φιλολογικὸν γεγονός τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ ἐκ-
δοσις νέας ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ Καρνεούτση ὑπὸ
τὸν τίτλον: «Θὰ πᾶρῃ». Εἶναι συνέττα δεκατετράστιχα
ἔχοντα πάντα ὡς θέμα τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν—
τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1793.—'Ἡ Καρνεούτσης κριτι-
κὴ μέχρι τοῦδε μέγα ἐβύρσε περὶ τὰ συνέττα ταῦτα,
ἀνγγέλλουσα αὐτὰ οὐδὲν ἤττον ἢ ὡς σημεῖον ὀρίζον
μίαν ἐποχὴν ἐν τῇ ἐξελεύσει τῆς συγχρόνου ἰταλικῆς
ποιήσεως! Τὰ ἐφύστωσαν ἐπὶ τέλους τόσον πολὺ,
ὥστε ἀνγινώσκων τις αὐτὰ ἀπορεῖ μὴ ἀνακαλύπτων
οὐδαμοῦ ἔλκον τὸν μέγαν ἐκείνον σωρὸν τῶν πραγ-
μάτων καὶ τῶν ἰδεῶν τὰς ὁποίας βλέπουσιν οἱ κριτι-
κοὶ τοῦ Καρνεούτση: διότι οἱ κύριοι οὗτοι, οἱ προφῆται
τοῦ νέου Θεοῦ, εἶναι γνωστοὶ καὶ ἡριθμημένοι ἀγω-
νιῶντες τὸν μείζονα πάταγον περὶ τὸ ὄνομα τοῦ στι-
χουργοῦ νὰ ἐξεγείρωσι καὶ ἀνακηρύσσοντες αὐτὸν οὐδὲν
ἤττον ἢ τὸν πρῶτον ποιητὴν τῆς 'Ιταλίας (καὶ τοῦτο
πιθικόν, διότι ποιητὰς σήμερον ἡ 'Ἰταλία ἔχει δσοὺς
καὶ οἶους ἡ 'Ελλάς ἡμῶν) καὶ ὕψιστον ποιητὴν τῶν
ἐν Εὐρώπῃ! Πρᾶγμα τὸ ὅποσον οἱ πλεῖστοι τῶν περὶ
τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένων ἐν 'Ἰταλίᾳ δὲν ἐννοῶ διατὶ
πρέπει νὰ παρὰδεχθῶν... ἐνῶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ φιλο-
λογία γνωρίζει τὸ ὄνομα τοῦ Καρνεούτση πολὺ, μὰ
πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ τοῦ ἡμετέρου Πιράσχου:
c' est tout dire! Σημειωτέον ὅταν ποιημάτων τι
τοῦ δῆθεν πρώτου 'Ἰταλοῦ ποιητοῦ μεταφράζεται εἰς
ἐτέραν γλῶσσαν (καὶ τοῦτο εἰς τὴν Γερμανικὴν μόνον
συνέβη μέχρι τοῦ νῦν ὑπὸ φίλου του τινὸς καθηγητοῦ
ἐντρίβου τῆς ἰταλικῆς) αὐτὸς ὁ ἴδιος σπεύδει νὰ δια-
τυμπανήσῃ τὸ μέγα νέον δι' ἔλκον τῶν μέτων τοῦ
τύπου εἰς τὴν χαίνουσαν 'Ἰταλίαν: ἡμεῖς ἐν 'Ελλάδι
οὐδὲ γνωρίζομεν ἴσως ὅτι ἡ Γαλάτεια τοῦ ἡμετέρου
Βασιλειάδου μεταφράσθη εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς
γλῶσσας κρινόμενῃ ὡς ἀριστοῦργημα!

'Ἄλλ' οὐ τόπος οὐδ' ὥρα, ἵνα περὶ Καρνεούτση
γράψω τώρα: περὶ τοῦ Ca-ira μόνον θὰ προσθέσω
τοῦτο: ὅλα ὅμοι τὰ συνέττα αὐτὰ δὲν ἀξίζουν μίαν
μόνην ἐκ τῶν κοινοτέρων σελίδων ἀπὸ τὰ Châti-
ments τοῦ ἃ! δὲν γράφω ἐδῶ τοῦ ποιητοῦ τὸ
ὄνομα, παρὰ τὸ τοῦ 'Ιταλοῦ στιχουργοῦ.

('Εφημερίς «Μὴ Χάνεσαι» 'Αριθ. 478, 13 Μαΐου 1883)

A. Γ. Η.